

Arhiva Margareta Sterian

Mâhnirea e mai grea decât marea

Tălmăciri din lirica veche a Irlandei

Editată de
Bianca Zbarcea și Lidia Vianu

C O N T E M P O R A R Y
L I T E R A T U R E P R E S S

<http://editura.mttlc.ro>

The University of Bucharest. 2017

Lidia Vianu

Un comunicat de presă neobișnuit

„Îngerul” Margaretei Sterian

Volumul pe care îl publicăm acum, *Mâhnirea e mai grea decât marea* (Tălmăcirii din lirica veche a Irlandei) face parte din **Arhiva Margaretei Sterian**, încredințată nouă de legatarul acesteia, Mircea Barzuca. El a fost tipărit prima oară de Editura Albatros în anul 1974.

Am publicat în ultima vreme picturile, grafica și opera decorativă ale Margaretei Sterian. Ele au delicatețea, grația, discreția unei dantele – o dantelă care îmbracă mâna pictoriței. Acea mână, însă, are degete de oțel și putere de ghilotină.

Ființă încercată de viață la toate vârstele, o singură armă a avut Margareta Sterian: creația. A lucrat neostenit. Zi după zi. În zilele când gândurile nu se închegau, mai tânărul ei discipol se întreba de ce, iar răspunsul ei era mereu același: „Nu întotdeauna îngerul este în spatele meu.”

Interesul traducătoarei pentru poezia veche irlandeză, pentru cum arăta lumea celților de foarte demult, faptul că pictorița redescoperă universul „*in a grain of sand*”, ne arată un spirit generos. Traducerile uită uneori

An unusual Press Release

Margareta Sterian's "Angel"

The book we are publishing today, *My grief is heavier than the sand of the sea* (Translations from old Irish poetry), is part of **Margareta Sterian's Archive**, entrusted to us by Mircea Barzuca, her legal inheritor. The book first appeared in Romania in the year 1974.

This book comes after Margareta Sterian's paintings, graphic art and decorative works, which we have already published. All these works have the fragility, the grace, the shyness of a lace glove: underneath it, though, the painter's hand has steel fingers and the force of a guillotine.

Life was not Margareta Sterian's best friend. What kept her going was art. She worked incessantly. On those days when creation was slow to visit her, her disciple often wondered why, and she would always reply, "Because the angel is not always with me."

This is a collection of poems about the Celtic world, some dating back to the sixth century.

de original, pentru a urma gândurile traducătoarei, care își creează o lume proprie, o lume pe care o poate vedea fără pașaport, fără interdicții. Cum zicea Marc Chagall, care era cu numai zece ani mai mare decât ea: „*Seul est mien / Le pays qui se trouve dans mon âme / J'y entre sans passeport / [...] Les habitants vagabondent dans l'air / [...] Ils habitent mon âme.*” Amândoi pictorii, deși foarte diferiți, au purtat o istorie grea pe umerii lor.

Readucem această carte la îndemâna acelor care vor să cerceteze istoria literară, precum și istoria adevărată din sufletul acestei traducătoare discrete, dar cu o personalitate care nu s-a dat bătută atâta vreme cât a putut crea. Margareta Sterian a trăit cu „îngerul” creației pe umărul drept. De-a stânga ei, a însoțit-o un discipol credincios.

Mâhnirea e mai grea decât marea este o mână întinsă tuturor celor care vor să se alăture autoarei — a cărei mâhnire nu lipsește din nicuna dintre creațiile ei — pentru ca îngerul creației să meargă mai departe.

Their translator finds the world “in a grain of sand”. Her translations build a world of her own, a world which she can visit without a passport or a visa. Marc Chagall, ten years her senior, did the same: „*Seul est mien / Le pays qui se trouve dans mon âme / J'y entre sans passeport / [...] Les habitants vagabondent dans l'air / [...] Ils habitent mon âme.*” Both these painters, though very different from each other, have experienced the tragedy of human history in their own lives.

Contemporary Literature Press is trying to help readers, to discover, wrapped in literary history, the soul of a translator whose need to create was her way of not giving in. Margareta Sterian lived with the “angel” of creation on her right shoulder. *My grief is heavier than the sand of the sea* will make her readers realize that the angel of creation will always be there for each of us — provided we can see it behind the grief.

Arhiva Margareta Sterian

Mâhnirea e mai grea decât marea

Tălmăciri din lirica veche a Irlandei

Editată de
Bianca Zbarcea și Lidia Vianu

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

The University of Bucharest. 2017

ISBN 978-606-760-128-2

© Contemporary Literature Press

© Mircea Barzuca

Copertă și tehnoredactare
Lidia Vianu

Editare: Bianca Zbarcea și Lidia Vianu

Redactori corectură: Bianca Zbarcea, Bianca Ene

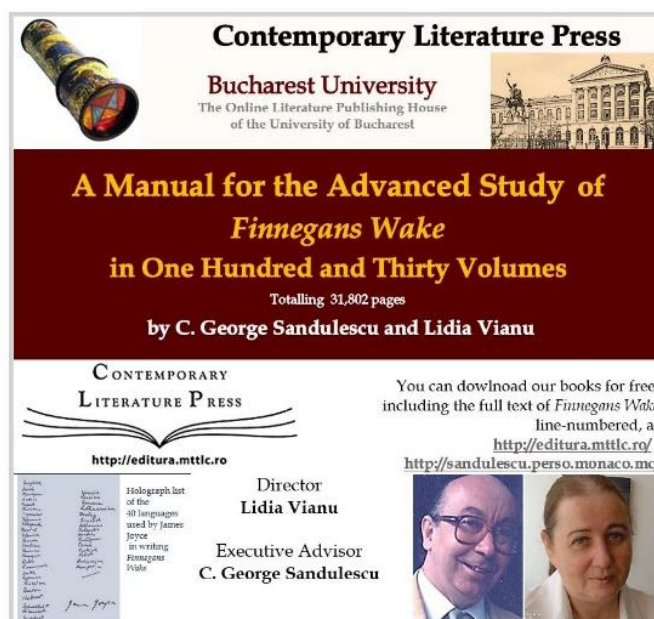
Dactilo: Florin Andrei

Postare: Cristian Vîjea

PR Manager: Violeta Baroană

Copertă: Margareta Sterian, Autoportret, 1924.

Acest volum a fost publicat pe hârtie în anul 1974, la Editura Albatros, București.

Arhiva **Margareta Sterian**

Mâhnirea e mai grea decât marea

Tălmăciri din lirica veche a Irlandei

Editată de
Bianca Zbarcea și Lidia Vianu

<http://editura.mttlc.ro>

The University of Bucharest. 2017

Cuprins

Mihai Stănescu	Tărâmul celtic	p. 2
Douăsprezece poezii irlandeze străvechi [după Jean Markale]		p. 6
	Descânțele lui Amergein	p. 7
	Prorocirea lui Cathba	p. 8
	Cetatea umbrelor	p. 9
	Cântecul lui Tuan Mac Cairill	p. 12
	Călătoria lui Bran pe ape	p. 16
	Deirdre a durerii	p. 18
	Cântecul vestitorului morții	p. 20
	Emain. Țara zânelor	p. 21
	Frigul	p. 24
	Descântec	p. 26
	Strigătul cerbului	p. 27
	Cântecul lui Cellach	p. 28
Poeme de Taliesin și alți barzi anonimi		p. 30
	Sf. Columban	p. 31
	Viziunea unei femei frumoase	p. 32
	Cântecul lui Fionn	p. 33
	Cântecul lui Ossian	p. 34
	Focul	p. 35
	Taliesin. Tainele lumii	p. 36
	(Poet anonim) Navigatorul	p. 39
	(Poet anonim) Binecuvântat și fericit acela...	p. 41
	(Poet anonim) Dansatorul irlandez	p. 42

Mihai Stănescu

Tărâmul celtic

O veche opoziție, realizată pentru prima oară de scriitorii latini, preluată de Renaștere, evidențiată în termeni categorici de ideologia romanticilor, continuă și astăzi să trezească ecouri în cultura europeană: este cunoscută antiteza între nordic și sudic, adică între spiritul nebulos și seninătate, între imaginație și rațiune, între neliniște metafizică și echilibru, între întunecatele păduri germanice și „solaritatea” mediteraneană. Aceste puneri în relație au pierdut însă de multă vreme interesul lor de tipologizare psihologică, devenind doar un loc comun încărcat cu rezonanțele morale sau chiar dramatice. Pe plan istoric, de altfel, după dezagregarea civilizației romane, experiențele esențiale nu au avut loc în nordul germanic și pe bună dreptate afirma Henri Focillon că acesta se caracteriza printr-un „imens provincialism”. Civilizația Europei medievale nu a fost, în liniile ei generale, nici mediteraneană, nici nordică, ci apuseană. Sinteza înnoitoare avea să se producă în spațiul celtic; era inevitabil, deci, ca în pragul noii epoci să întâlnim universul mental al popoarelor celtice: galii din vechea Galie și nordul Spaniei, bretonii retrași mai apoi în Țara Galilor și în Bretania armoricană, în sfârșit, gaelii din Irlanda și vestul Scoției.

Celții cunoscuseră clipe de glorie, după vijelioase expediții împotriva Romei, în Dacia, Grecia, Asia Mică, și care mărturiseau nu atât o nostalgie a răsăritului, cât o urmărire fără limite a necunoscutului; suferiseră înfrângeri tot atât de răsunătoare din partea romanilor și mai târziu a saxonilor, care i-au readus la Atlantic și i-au făcut să-și descopere adevărata lor menire – vocația poetică. Nu este mai puțin adevărat că ei vor pune la dispoziția Europei medievale valul acelor peregrini Scotti, animați de spirit reformativ și ascetic; iar mai apoi, „aproape întreaga Irlandă, cu mulțimea sa de filozofi, neținând seama de primejdiiile mării, acostează la țărmurile Franței”, ne va spune poetul Heiric din Auxerre; printre aceștia îl găsim mai ales pe genialul și meteoricul Ioan Scot Erigena. În primul rând, însă, acești oameni de la capătul pământului – *in finibus mundi positi* – au oferit lumii o nouă dimensiune a imaginației: legenda de dragoste dintre Tristan și Isolda, „materia din Bretania”, de origine galeză,

despre curtea regelui Arthur și aventurile cavalerilor săi vor constitui timp de secole subiectul preferat al literaturii europene. Învingșii îi vor cuceri pe învingători impunându-le motivele lor poetice.

Redescoperind vechea poezie a popoarelor celtice, romanticii au vorbit de „copilăria poetică”, de tristețea și feminitatea caracterului acestora, de „seninătatea conștiinței celtice... suspendată între un surâs și o lacrimă”, cum va spune mai târziu Ernest Renan. Adevărul este că spiritul romantic făcuse cunoștință cu această poezie prin intermediul poemelor lui James Mac Pherson, considerate a fi traduse din gaelică, și ai căror eroi sunt poetul Oisín și tatăl său Finn, șeful bandelor eroice de tineri fiana din secolele al II-lea și al III-lea.

În realitate, literatura irlandeză, apărută în secolul al VI-lea, fiind așadar una din cele mai vechi din Europa, fusese deja influențată de retorica Evului Mediu timpuriu; dincolo de *elocutio* ea ne dezvăluie elemente arhaice ale spiritualității celtice care nu au nimic de a face cu o imaginație melancolică. Unele epopei erau atât de vechi, încât tradiția spune că la așternerea lor în scris, în veacul al VII-lea, au participat înșiși eroii care continuau să trăiască pe tărâmul celălalt, deoarece faptele lor căzuseră în uitare. Versificația, bazată când pe versul latin, când pe catrenul autohton (*rann*) și pe un sistem complicat de corespondențe (*comharda*) și concordanțe (*uaim*) exclude teoria „copilăriei” și „naivității” poetice.

Asemenea oricărei civilizații tradiționale, societatea irlandeză poseda o literatură instituționalizată. Poetul irlandez (*file*, de la *fili* – a vedea) ocupa un rang extrem de important în ierarhia socială; el trebuia să posede cunoștințe întinse de magie, de divinație, de drept și istorie, și calități ca modestia, demnitatea și puterea de judecată. Era obligat să cunoască vreo treizeci de serii de poeme, unele din ele reprezentate de câteva traduceri din volumul de față. Astfel, *Cetatea Umbrelor* este un fragment dintr-un sceal – povestire epică irlandeză – din colecția cea mai veche și mai celebră, *Cartea de la Ulster*, scrisă pe la 1100, dar relatând întâmplări dinaintea secolului al V-lea, fragment care povestește călătoria Vestitului erou Cúchulainn pe Tărâmul Umbrelor. Fără îndoială, Cúchulainn este eroul irlandez cel mai de seamă care amintește de un străvechi fond mitic indo-european; se naște de trei ori la rând, are o copilărie eroică, își desăvârșește educația armelor cu vrăjitoarele din insula Britaniei, o va iubi pe nemuritoarea zână Fand.

Seria navigațiilor (*imrama*) este reprezentată de poemul *Călătoria lui Bran pe ape* care înfățișează un motiv tipic irlandez în ansamblul literaturilor celtice. O zână din

paradisul irlandez îl atrage la țărmul insulei sale pe Bran împreună cu echipajul lui; muritorii trăiesc acolo pe deplin fericiți. După un an, însă, dorul de țară îi face să pornească spre Irlanda. Navigând de-a lungul țărmului acesteia, ei își dau seama că absența lor durase veacuri întregi. Un marinar coboară pe pământ și se preface pe loc în cenușă. Bran povestește oamenilor aventura sa, înainte de a dispărea din nou la orizont. Oisín făcuse și el o călătorie în țara tinereții veșnice, chemat de Niam, fiica regelui acelei țări; în secolul al XVIII-lea, bardul Michael Comyn mai recita încă această întâmplare la șezătorile țăranilor irlandezi. Seria de *imrama* a influențat adânc literatura europeană; istoria navigației sfântului Brendan a constituit una din sursele de inspirație a lui Dante pentru *Divina Comedie*.

Cântecul lui Tuan Mac Cairill aparține seriei cuceririlor și este un exemplu tipic de mitologizare a istoriei de către celți. Tuan, fiul lui Cairill asistă la invaziile care au avut loc în cursul vremurilor în Irlanda, luând, asemenea miticului bard galez Taliesin, diferite înfățișări: cerb, mistreț – un simbol al druizilor – bătrân, vultur etc. – ceea ce a îndreptățit pe unii cercetători să vorbească despre reminiscențe ale credinței în metempsihoză în extremul occident.

O serie de cercetători consideră legenda europeană de dragoste dintre Tristan și Isolda ca fiind de origine celtică și o apropiere, mai mult sau mai puțin justificat, de seria iubirilor celebre din literatura gaelică: *Diarmaid și Grainne, Cano și Cred, Deirdre și Noise*. Se povestește că, într-o zi, tânăra Deirdre zărește pe zăpadă un corb bând sângele unui animal rănit; ea declară cu tărie că nu-l va iubi decât pe tânărul cu trupul alb ca neaua, cu părul negru ca pana corbului și buzele roșii ca sângele. Acest tânăr este Noise, asupra căruia Deirdre aruncă o *geis*, adică o vrajă amintind de arhaice injoncțiuni magice. Această îmbinare a culorilor alb, negru și roșu cu suporturile de mai sus o vom găsi întocmai în literatura franceză, galeză, germană, engleză înfățișându-l pe Perceval în căutarea Graalului.

În ceea ce privește particularitățile simbolicii celtice, *Cântecul vestitorului morții* și *Emain, țara zânelor* sunt tipice pentru înțelegerea concepției despre viață și moarte: lumea de dincolo este un tărâm miraculos și deschis. George Călinescu mai descoperea această concepție doar în basmul românesc.

Bărbați viteji, asemenea lui Bran, sunt atrași de zâne în insule îndepărtate, alteori femei frumoase sunt răpite de prinți și duse înăuntrul colinelor care ascund comori. Cei de dincolo sunt nemuritori, dar nu sunt zei, ci oameni. Uneori poți nimeri pe tărâmul celălalt din întâmplare, mai ales în noaptea de *Samain*, noapte de dincolo

de timp, când cele două lumi se întrepătrund. Această posibilă circulație între două lumi care nu sunt mai puțin distincte, această Irlandă al cărui pământ se confundă cu oceanul, iar marea cu o pajiște, ne vorbesc despre un țărâm celtic unde lucrul poate fi în același timp și opusul său, iar imaginația, mamă a amândurora. Cercetarea științifică, oscilând adesea între neîncredere și entuziasm în fața acestui țărâm, greu de definit în concepție, a subliniat totuși o serie de similitudini între atitudinea celtică și cea indiană în fața lumii. Puntea de legătură între cele două extremități ale ariei indo-europene o constituie în acest caz spațiul geto-dacic; astfel se explică interesul continuu manifestat de cercetătorii români: Andrei Rădulescu, Vlad Bănățeanu, Corneliu Bărbulescu, Dumitru Berciu, Virginia Cartianu (v. *Urme celtice în spiritualitatea și cultura românească*, Editura Univers, 1972) etc. în relevarea elementelor comune civilizației românești și vechii civilizații celtice. Subtilă și delicată mânătoare a penelului, Margareta Sterian este nu numai un pictor remarcabil, ci și o traducătoare de valoare a poeziei engleze și americane (v. recenta apariție a volumului său de traduceri *Aud cântând America*, Editura Dacia, 1973). În volumul de față Margareta Sterian are meritul de a prezenta pentru prima oară cititorului român fermecătoare traduceri din vechea poezie celtică, folosind versiuni engleze și franceze ale poemelor scrise în irlandeza și galeza medie. Versiunea franceză utilizată aparține lui Jean Markale—unul din cei mai buni cunoscători ai acestei literaturi, alături de Kuno Mayer, D'Arbois de Jubainville, Jean Marx, Kenneth Hurlstone Jackson—ea fiind una din traducerile care au redeșteptat interesul veritabil pentru civilizația celtică.

De la William Blake și Robert Burns până la romanticii Chateaubriand, Swineburne, Tennyson și la contemporanii Synge și Yeats, pentru a nu aminti decât câteva nume, poezia modernă nu încetează să-și manifeste interesul pentru imaginația vechilor celți. Retrași de mult din istorie, ei continuă să ne povestească despre dragostea zânelor, despre îndelungile căutări ale fericirii și despre insulele tinereții. Este aceasta poate adevărata lor permanență.

Arhiva **Margareta Sterian**
Măhnirea e mai grea decât marea.
Tălmăcirii din lirica veche a Irlandei.

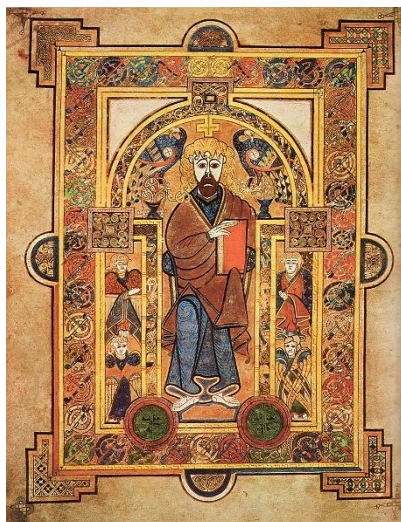
6

Douăsprezece poezii irlandeze străvechi

După Jean Markale

Mă voi avânta cu barca mea neagră,
Pe oceanul cu largu-i sân splendid?
Voi merge eu, o, rege al cerului strălucitor,
După cum îmi este dorința pe mare?

(Cormac: *Rann* din *Cartea de la Leinster*, secolul IX)

C O N T E M P O R A R Y
L I T E R A T U R E P R E S S

<http://editura.mttlc.ro>

The University of Bucharest. 2017

Descânteceale lui Amergein

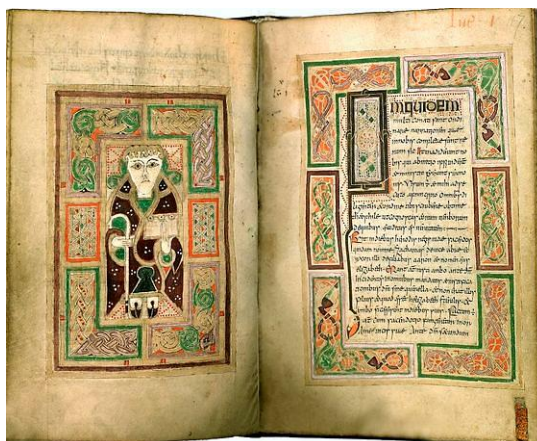
I

Invoc pământul Irlandei –
Mare scânteietoare, scânteietoare,
Munte rodnic, rodnic,
Codru întins pe vâlcele,
Râu mare cu belșug de ape,
Lac plin cu pești, plin cu pești...

II

Mare plină cu pești,
Pământ rodnic,
Năvală de pești,
Aici să tot pescuiești!
Sub val, pasăre!
Pește mare!
Cuib de crabi! Năvală de pești,
Mare plină cu pești...

*Cărțile de la Leinster,
Ballymote, Lecan*

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

The University of Bucharest. 2017

Arhiva **Margareta Sterian**
Măhnirea e mai grea decât marea.
Tălmăciri din lirica veche a Irlandei.

8

Prorocirea lui Cathba

În adâncul pieptului tău
A strigat o femeie cu părul bălai
Și frumoși ochi de fum.
Obrajii ei sunt purpurii ca digitala
Și comoara dinților ei
E zăpada iernii;
Buzele ei strălucesc ca focul,
Femeie pentru care se vor săvârși crime
Printre luptătorii ulați.

În pieptul tău vuiește și strigă
O femeie cu părul lung și frumos,
Pentru ea vor lupta eroi,
Regi mulți vor dori-o.
Ea va pleca în taină spre apus cu mari armate — .
Dincolo de pământurile lui Conor.
Buzele-i vor străluci ca focul
În jurul dinților ei de mărgăritar.
Mari regine vor fi geloase
Pe frumusețea ei desăvârșită.

*Exilul fiilor lui Usnech,
Cartea lui Leinster*

Cetatea umbrelor

Cântă Cúchulainn:

Am făcut o călătorie, o, Loegaire,
O călătorie în ținutul Umbrelor.
Cetatea Umbrelor avea lacăte de fier,
Dar mâna mea le-a biruit.

Șapte ziduri înconjurau cetatea,
Dușmănoasă era fortăreața:
Pe fiecare zid un gard de fier
Și câte șapte capete înfip-te-n el.

De fiecare parte porți de fier —
Opreliști nici măcar pentru femei — .
Puternic cu piciorul le-am izbit
Și ele în bucăți s-au prăbușit.

Era în fortăreață o groapă
Ce groapa regelui era numită:
Zece șerpi izbucneau din ea — .
Asemenea ispravă nu se mai cunoștea.

Deși erau atât de mulți,
Spre ei am alergat
Și doar prinzându-i între degetele mari,
I-am nimicit.

Era și-o casă, numai broaște
Ce împotrivă-ne veneau,
Hâde făpturi cu capul ascuțit

Ce de obraz mi s-au lipit.

Monștri feroși ca balauri
Împotriva-ne au fost asmuțiți.
În ciuda vrăjilor puternice
Și înspăimântătoare,

Spre ei am alergat
Și când i-am prins,
Între palmele mele
I-am și fărâmițat.

Era în fortăreață o căldare.

.....

Dădeau deasupra aurul și-argintul,
Descoperire minunată!
De însăși fiica regelui
Căldarea ne-a fost (nouă) dată.

Am luat cu noi trei vaci
Care-notau pe mare;
Povară grea de aur cât pentru doi voinici
Purta-n spinare fiecare.

Pe marele ocean
Când am plecat spre miazănoapte,
Furtuna cea necruțătoare
De pe corabie mi-a smuls mulți oameni.

Atunci purtai,
Deși era primejdios,
În fiecare mână nouă oameni,

Arhiva **Margareta Sterian**
Măhnirea e mai grea decât marea.
Tălmăciri din lirica veche a Irlandei.

11

Pe cap purtat-am trei.

De trupu-mi agățați
Pe șoldurile-amândouă, opt.
Așa pe mare-am înotat,
Până-am ajuns în port.

Cartea de la Ulster

C O N T E M P O R A R Y
L I T E R A T U R E P R E S S

<http://editura.mttlc.ro>

The University of Bucharest. 2017

Cântecul lui Tuan Mac Cairill

De cinci ori invadată a fost Irlanda,
Pân-la potop n-a fost nimeni acolo,
După potop, nimeni nu a venit
Pân' n-au trecut trei sute doisprezece ani.
Partholon, fiul lui Sera, veni în Irlanda
În exil cu douăzeci și patru de oameni,
Fiecare cu femeia sa.

.....

Apoi veni Nemed, fiul lui Agnoman
Și luă țara Irlandei.
Tatăl său era frate cu al meu.
Îl vedeam de pe-nălțimea stâncilor,
Dar nu voiam să mă arăt.
Aveam părul lung, unghiile mari,
Eram cărunt și gol,
În mizerie și-n suferință prăbușit.
Într-o seară am adormit și m-am deșteptat
sub înfățișarea unui cerb.
Eram tânăr și cugetul meu se bucura.

.....

Mai luai și altă-nfățișare,
Aveam păr aspru, cenușiu.

.....

După ce am luat chipul ăsta de-animal,
Am ajuns căpetenia turmelor Irlandei.

Mari turme de cerbi alergau în juru-mi
Ori pe unde m-aș fi dus.
Așa a fost viața mea pe timpul lui Nemed.

.....

Cum stăteam în pragul peșterii mele,
Îmi amintesc bine
Că-nfățișarea trupului meu s-a schimbat
Și am devenit mistreț.
Atunci făcui stihuri despre-această minune:

*Acum sunt un negru mistreț.
Sunt rege puternic, biruitor.
Pe vremuri, cântul meu plăcea în adunări,
Plăcea femeilor tinere și frumoase,
Carul meu era-mpodobit, impunător,
Glasul meu răsună adânc și duios,
Eram iute în lupte,
Aveam chipul fermecător,
Acum sunt un negru mistreț.*

.....

Apoi ajunsei și bătrân,
Aveam cugetul trist, nu puteam
Înfăptui ce-nfăptuiam alt' dată.
Locuiam în peșteri întunecoase,
Între stânci pierdute, eram singur.
M-am întors acasă,
Și, amintindu-mi de-nfățișările-mi de mai'nainte,
Am postit trei zile.
La capătul celor trei zile, sfârșit de puteri,
Am fost prefăcut într-un vultur de mare.

Cugetul meu s-a bucurat iar
Și-am fost în stare de-orice faptă.
Devenii harnic, iscoditor,
Străbătui întreaga Irlandă
Și știai tot ce-n ea se petrece.
Atunci, cântai versurile acestea:

*Sunt vultur acum,
Am fost mistreț alt'dată.*

.....

*Am trăit întâi în cârdul porcilor,
Iată-mă acum trăind printre păsări.*

.....

Mi-am păstrat înfățișarea asta de vultur
Până când am intrat în scorbura unui copac
De la marginea unui râu unde am postit nouă zile.
Am dormit greu
Și-am fost prefăcut într-un somon.
Atunci am intrat în râu
Unde m-am simțit vioi și fericit.
Știam să-not bine
Și vreme-ndelungată am ocolit orice primejdii.

.....

Dar m-a prins un pescar și m-a dus
Femeii lui Cairill, regele acestei țări,
Îmi amintesc bine.
Bărbatul m-a pus pe jăratec,
Femeia a poftit la mine

Arhiva **Margareta Sterian**
Măhnirea e mai grea decât marea.
 Tălmăciri din lirica veche a Irlandei.

15

Și m-a devorat.
 Și m-am aflat în pânțele ei.
 Îmi mai amintesc de timpul când am fost
 În pânțele femeii lui Cairill,
 Îmi mai amintesc că, după aceea,
 Am început să vorbesc la fel ca oamenii.
 Știam ce fusese în Irlanda,
 Devenii proroc, mi se dădu un nume:
 Mă numiră Tuan, fiul lui Cairill.

Cartea de la Ulster

Textul lui *Leabhar na hUidre* (*Cartea Vacii brune*) este un amestec de proză și versuri. Jean Markale l-a transpus integral în versuri, indicând prin cursive părțile versificate.

Călătoria lui Bran pe ape

Bran crede că-i mare ispravă
Să pleci cu barca pe mare senină,
Dar eu, de departe, din carul meu
Îl văd călărind pe un șes înflorit.

Ceea ce pentru corabia cu proră
A lui Bran e mare senină,
Pentru mine, din carul meu cu două roți,
E șes auriu smălțuit cu flori.

Ochii lui Bran
Văd valurile mării — .
Eu, din câmpia de Jocuri,
Văd flori cu corole roșii.

În lumina verii, caii mării
Strălucesc până departe, cât cuprinde Bran cu privirea.
Râuri revarsă valuri de miere
Pe pământurile lui Manannân, fiul lui Lêr.

Culoarea aceasta a mării pe care plutești,
Albul acesta al mării pe care vâslele îl despică
Este galben cu-albastru amestecat,
Este pământ fluid.

Somoni pătați se ivesc
Din adâncul mării albe pe care o vezi
Sunt viței, sunt miei colorați
Ce, jucându-se, vin și se duc.

Arhiva **Margareta Sterian**
Măhnirea e mai grea decât marea.
Tălmăcirii din lirica veche a Irlandei.

17

În șesul de aur înflorit
Nu zărești decât un om ce mână carul
Deși sunt armăsari mulți,
Dar aceasta tu n-ai cum s-o știi.

Pe creștetul unei păduri
Plutește barca ta, printre piscuri,
Sub prora corăbiei tale
E-o pădure plină de fructe frumoase.

O pădure cu fructe și flori
Unde se simte aromă de vin,
Pădure fără moarte și fără cusur
Unde frunzele sunt aurii.

Călătoria pe ape a lui Bran, Fiul lui Febal.

C O N T E M P O R A R Y
L I T E R A T U R E P R E S S

<http://editura.mttlc.ro>

The University of Bucharest. 2017

Deirdre a durerii

O, Conchobar, ce vrei?
Dureri și lacrimi mi-ai pricinuit.
Cât am trăit,
Prea mult nu mă vei fi iubit...

Pe cel care mi-a fost cel mai frumos sub ceruri,
Pe cel care mi-a fost atât de drag,
Tu mi l-ai luat, adâncă e tristețea
Că nu-l mai pot vedea decât în moarte.

Pentru mine pierdut este chipul
Sub care fiii lui Usnech îmi apăreau:
Negru colnic de lucios cărbune pe trupul alb
Pe care femeile îl știau bine.

Doi obraji de purpură mai frumoși ca livada,
Buze roșii, gene negre de cărăbuș,
Dinți de culoarea mărgăritarelor,
De nobilul alb al zăpezilor.

În mijlocul luptătorilor scoțieni
Îi știam bine luminosul veșmânt,
Frumoasa manta de purpură
Cu bordură de aur roșu,

Tunica sa de mătase, aleasă comoară
Pe care o sută de mâini — rotund număr!
Spre-a o broda au folosit
Cincizeci de uncii de sârmă aurie;
În mână sabia cu mâner de aur

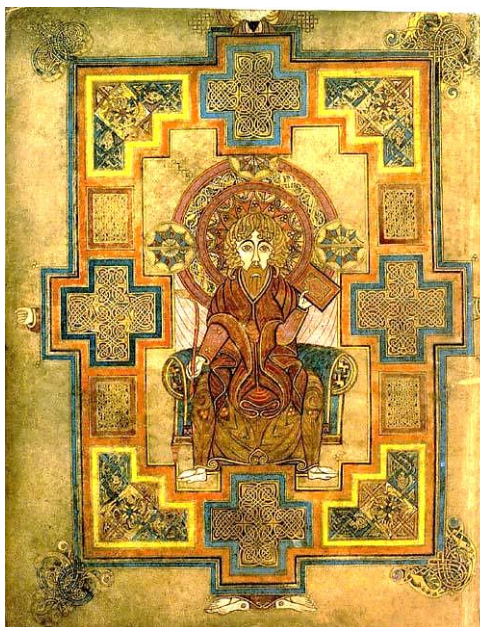
Arhiva **Margareta Sterian**
Mâhnirea e mai grea decât marea.
Tălmăcirii din lirica veche a Irlandei.

19

Două sulițe de oțel cu vârf spăimântător,
Scutul cu galben aur tivit,
La mijloc c-un relief de-argint.

Dacă pe câmp, în fața lui Conchobar
S-ar afla Ulații, i-aș da pe toți până la unul,
Ca să-l văd pe Noisé, fiul lui Usnech.
Nu-i frânge astăzi inima,
Curând voi merge spre apropiatu-mi mormânt.
Mâhnirea e mai grea decât marea,
Știi asta, Conchobar?
O, Conchobar, ce vrei?
Dureri și lacrimi mi-ai pricinuit.
Cât am trăit,
Prea mult nu mă vei fi iubit...

Exilul fiilor lui Usnech
Cartea de la Leinster

C O N T E M P O R A R Y
L I T E R A T U R E P R E S S

<http://editura.mttlc.ro>

The University of Bucharest. 2017

Cântecul vestitorului morții

O, frumoasă femeie, veni-vei cu mine
Pe pământul minunat unde se-aud melodii,
Unde porți în păr cunună de ciuboțica cucului
Și din creștet până în tălpi, trupul e alb ca zăpada,
Unde nimeni nu-i trist, nici tăcut,
Unde dinții sunt albi și genele negre,

.....

Unde obrații sunt roșii ca digitala-nflorită?
Frumos e la Erin, dar puține sunt locurile-atât de frumoase
Ca marele șes unde te chem eu.
La Erin, berea e tare, dar berea
Din Țara cea Mare e mai amețitoare.
Ce țară minunată-i aceasta!
Acolo tinerii nu-mbătrânesc vreodată
Și curg șuvoaie, calde băuturi
De hidromel și-alese vinuri.
Oamenii sunt fermecători, fără cusur,
Și dragostea acolo nu-i oprită.

O, femeie, când vei fi în falnica mea țară,
Vei purta coroană de aur pe cap,
Proaspătă carne de porc vei mânca,
Vei bea bere și lapte, o, femeie,
O, frumoasă femeie, veni-vei cu mine?

Cartea de la Ulster

Emain. Țara zânelor

Iată, ți-aduc o creangă de măr — .
Și, la Emain, sunt toate la fel — .
Are ramuri de alb argint
Și sprâncene de cristal înflorit.

Este pe o insulă îndepărtată,
De jur împrejur strălucesc caii mării
În cursa lor cu spuma valurilor;
Patru coloane poartă insula aceasta,

Stâlpi de bronz o susțin,
Strălucind prin veacuri de frumusețe,
Prin veacurile lumii, dulce țară
Unde răsar atâtea flori.

Printre flori e-un copac bătrân
În care păsările cântă orele
În mare armonie, căci ele știu
Să cânte împreună în orișice ceas.

Splendori de toate culorile strălucesc
În șesul cu dulci glasuri,
Bucurie iradiază, și-ascuți melodii
În șesul Norilor-de-Argint.

Necunoscute sunt acolo durerea, trădarea,
Măhnirea, doliul și moartea,
Boala și slăbiciunea — .
Sub astfel de semn stă Emain.

Frumusețe a unui pământ minunat,
Plăcut, ori de unde-l privești,
Într-o țară ciudată.
Cu ceață neasemuită.

De trei ori cincizeci de insule îndepărtate
Sunt în ocean către apus,
Fiecare de două, trei ori
Mai mare decât Emain.

Este un pământ al bunătății
Unde plouă cu cristale și piatra zmeilor,
Marea își izbește valul de țarm,
Pletele de sticlă ale coamei sale.

Din șesul mării care de aur
Se-nalță o dată cu valul de soare;
În șesul Jocurilor sunt care de-argint
Și care de bronz fără cusur.

La țarm sunt armăsari de aur galben — .
Mai sunt și alții purpurii
Și alții, pe spate cu lână
Albastră de tot cum e cerul.

La răsăritul soarelui va veni
Un bărbat frumos, luminând câmpia,
Va călări pe-ntinderea bătută de valuri,
Va răscoli marea pân' o va-nsângera.

Pe marea senină va veni o armată
Spre țarm navigând,
Vâslașii s-or avânta spre stâncile
De unde se-nalță însutite melodii.

Este o zi cu vreme mereu frumoasă
Ce revarsă argint pe pământ,
La marginea mării, faleza albă
Primește căldura solară.

Acolo e fericire, e sănătate
Pe pământul unde râset răsună,
În prea senina țară unde-n orice anotimp
E bucurie trainică, întotdeauna.

Uimitor Emain în fața mării
Apropiată sau îndepărtată — .
Unde sunt mii de femei ciudate,
De mare senină înconjurată.

Călătoria pe ape a lui Bran, Fiul lui Febal

C O N T E M P O R A R Y
L I T E R A T U R E P R E S S

<http://editura.mttlc.ro>

The University of Bucharest. 2017

Frigul

Frig, frig,
Ce rece e-n noaptea asta marele șes de la Lurg.
Zăpada e mai înaltă decât munții,
Cerbul nu mai găsește hrană.

Frig până la ziua de-apoi,
S-a-ntins viscolul pretutindeni,
Pe povârniș fiecă dâră e-un pârau
Și fiecare vad un eleșteu.

Lacul se revarsă, e-o mare întinsă — .
Eleșteiele sunt lacuri ce se revarsă,
Caii nu mai trec prin vadul lui Ross
Și nici oamenii nu se-ncumetă.

Păsările din insula Fâl rătăcesc pe mare,
Nici un țarm nu-i ferit de val,
Pământul nu mai are pământ,
Clopotele nu se mai aud, pasărea mlaștinii nu mai cântă.

Lupii din pădurea Cuan
Nu-și găsesc somn, nici odihnă-n viziuni;
Sfredelușul nu mai găsește la Lonslope
Adăpost pentru cuibul său.

Peste pășăret s-a dezlănțuit
Vântul mușcător, chiciura de la nord,
Mierla nu mai are acoperiș pe plac
Pentru adăpost în pădurea Cuan.

Vulturul din valea Ridi Rua
Suferă din pricina asprului vânt,
Mare îi e necazul și chinul,
Are gheață în cioc.

Mare nebunie ar fi
Să te scoli din plăpumi și puf
Iată de ce spun eu: frig,
Frig, frig pân-la ziua de-apoi.

*Urmărirea lui Diarmaid și Grainne,
Cartea galbenă de la Lecan*

Descântec

Întorc de la moarte,
Alung sughițul,
Îndrept scrânteala degetului,
Alung mânia ce vine din senin,
Opresc sângele din rană,
Vindec arsura fierului,
Vindec sfârtecătura de câine rău...
Dacă sângele se subțiază,
Cu trei nuci vrăjite,
Cu trei nervi măcinați
Îi supun boala,
Lupt cu sângele,
Să-l curăț,
Ca umflătura să nu fie rea.
Îl binecuvântează pe mântuitor
Care l-a dăruit pe Drancecht* neamurilor sale
Și a făcut să rămână curat locul cel bolnav.

Manuscrisul Sf. Gall, 1395

*Drancecht, erou irlandez care „a pus câte un fir din toate ierburile ce cresc în Irlanda în fântâna numită *Lacul ierburilor*, spre a tămădui rănilor” (Bătălia de la Mag-Tured).

Arhiva **Margareta Sterian**
Măhnirea e mai grea decât marea.
Tălmăcirii din lirica veche a Irlandei.

27

Strigătul cerbului

La Tara astăzi, în această oră predestinată,
Ridic cerurile și a lor tărie,
Soarele și-a sa lumină,
Focul și a sa putere,
Fulgerul și-a sa mânia
Vântul cu repeziciunea sa de-a lungul drumurilor,
Marea cu-adâncul,
Stâncile împietrite,
Curăția pământului, toate acestea le-nalt,
În numele celui atotputernic și-atotmilostiv ajutor,
Între mine și forțele întunericului.

Cartea Imnurilor

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

The University of Bucharest. 2017

Cântecul lui Cellach

Salut, albă dimineață
Care ai venit pe pământ ca o flacăra,
Salut celui care trimite
O nouă dimineață – totdeauna triumfătoare.

Mândră, albă dimineață,
Soră a soarelui strălucitor,
Te salut albă dimineață
Ce-mi luminezi cartea.

Cartea mea pătată îmi spune
Că viața îmi este în primejdie,
Îmi spune să mă feresc de Malcroid,
Căci el mă va lovi.

O, stăncuțo, stăncuțo,
Pasăre cenușie cu cioc ascuțit,
Știu eu bine ce vrei,
Lui Cellach nu-i porți prietenie.

O, corb croncănitor,
De ești înfometat,
Să nu te depărtezi de-acest castel,
Pân'ce nu te vei sătura cu carnea mea.

Uliul lacom de pe stânca Cluain Eo
Va veni să ia și el parte la luptă,
Mă va prinde în ghearele lui vineții,
De mine nu se va mai despărți.

Vulpea din pădurea întunecată
Curând cu el se va-ntâlni.
Prin marginile reci, fără ieșire, ale pădurii,
Cu sângele și carnea mea se va hrăni.

Lupul din castelul
Cel de la răsărit de Druim meic Dair
Până-ntr-un ceas aici va fi
Și-ntreaga haită o va stăpâni.

Miercuri noaptea
Avui un vis: mă târau câini sălbatici
Spre răsărit și spre apus
Prin roșii bălării.

Visam că printr-o vale mă purtau
— Erau asupra-mi patru — .
Și parcă de acolo înapoi
N-am mai ajuns vreodată.

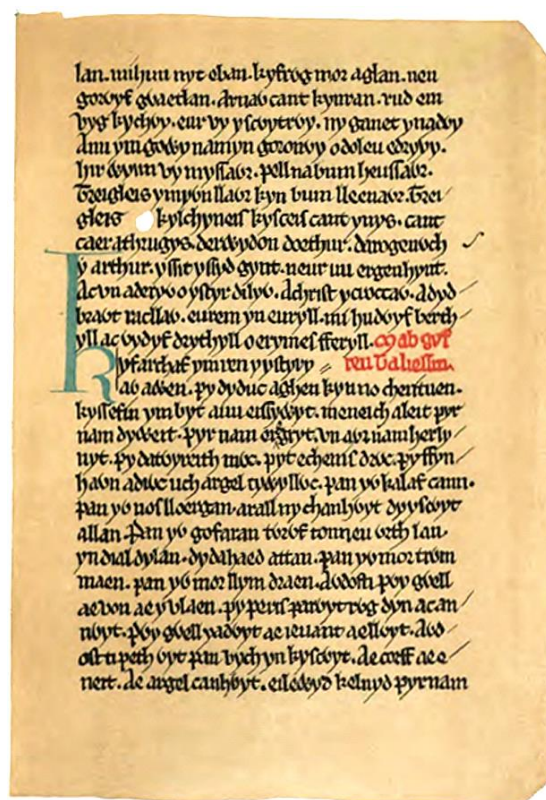
Visam că oamenii mei de credință
Acas' la ei m-au dus,
O băutură mi-au turnat
Și-n sănătatea mea au închinat.

O, sfredeluș micuț cu coadă subțirică,
Păcat este că mi-ai făgăduit un cântec,
Dacă ai venit doar să mă vinzi
Și viața să-mi ridici...

Viața lui Cellach de Cillala

Poeme de Taliesin și alți barzi anonimi

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

The University of Bucharest. 2017

Sf. Columban

Ce desfătare-i pentru mine la Uchd Ailium să mă aflu pe culmea unei stânci,
Să pot privi mereu oceanul, să am mereu naintea-mi chipul mării
Și pe întinsul nesfârșit să văd valurile-n mișcare,
În universala lor cursă, să le-aud cântând melodii ceresului lor părinte;
Să văd țarmul neted, scânteietor, ce-alungă întristarea
Și s-aud cântecul minunatelor păsări, izvor de bucurie!
Lângă biserică tumultul apelor să-l ascult,
Pe-oceanul lichid nobile stoluri de păsări să văd
Și monștri marini – minunea cea mai de seamă – .
Să văd fluxul și refluxu-n acțiune.
Numele meu mistic fie cel pe care-l rostesc acum: CulriErin

(Întorc Irlandei spatele)

Dar inima mea să se strângă privind-o...
Să-mi pot înfrâna pornirile rele, deși ar fi greu pe toate să mi le știu,
Să-l binecuvântează pe Cel ce se-ngrijește de tot ce există,
Cerul și cohortele-i luminoase, pământul, apele, țărmurile mării,
Să pot cerceta toate cărțile ce sufletului meu i-ar fi de folos,
Să-ngenunchez uneori în fața cerului iubit – slavă cui îl stăpânește!
Uneori, nesilit să muncesc – ar fi minunat!
Uneori să culeg ierburi pe stânci sau să pescuiesc;
Să hrănesc câteodată săracii, câteodată, în singurătate să mă retrag,
Cu-ajutorul cerului, îndrumarea cea dreaptă mi-a fost dăruită;
Regele pe care-l slujesc nu va-ngădui să fiu amăgit.

Din *Lyra celtică*

Viziunea unei femei frumoase

Să vorbim despre farmecul stelelor...

Dinții-i de fildeș sunt drepti și frumos rânduți,
Alb ca lumina ce joacă pe mlaștini, sânul ce din tartan colorat răsare;
Boltita ei frunte strălucește netedă și albă ca zăpada de munte.
Către sâni-i ce palpitau, zburau inimile eroilor.
Buzele-i sunt mai roșii decât trandafirul,
Gingașă, melodioasă vocea ei,
Albe ca spuma degetele-i subțiri, cu grație răsfirate,
Netede, întunecate, ca puful, sprâncenele ei îmi păreau,
Obrajii ademenitori ca fructele roșii, ferită de orișice rele,
Blândă era ca păsăruica ce-n primăvară frumusețea își desfășoară.
Cosița-i era ca aurul întunecat al colinelor
Și ochii ca raze rupte din soare.

Din *Lyra celtică*

Cântecul lui Fionn

Încântătoare zi de mai! Ce frumoase culori!
Mierla cântă cu foc — de-ar fi și Laeg aici —,
Cântecul cucilor se-avântă-n lanț neîntrerupt — .
Cât e de binevenită, totdeauna, nobila strălucire a anotimpurilor!
La marginea bogatelor păduri rândunicile verii iau din zbor râul cu-aripa,
Cai sprinteni se-ndreaptă spre eleșteu.
Ierburile își desfășoară lungile plete, se-nalță suava păpădie...
Deodată totu-i cuprins de uimire: în cursa lor planetele înrăuresc natura,
Leagănă marea până o adorm și flori acoperă pământul.

Din *Lyra celtică*

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2017

Cântecul lui Ossian

Dulce e vocea țării de aur,
Dar și mai dulce melodia păsărilor ce se-avântă-n zbor
Când se aude în câmpie țipătul eretelui
Și valurile se sparg ușor de Bundatore.
Pe murmurul brizei plutește chemarea cucului din Cossahun,
Mierla ciripește-n copaci și dulce-i sărutul soarelui cald.
Îmi place strigătul vulturului din Assaroe când răsună peste ținutul lui Mac Morne,
Și vaietul tânguios al păsării ce, temătoare, coboară în zbor
Acolo unde valul și vântul și stânca înaltă se întâlnesc.
Finn Mac Cool îmi e tată; șapte legiuni de Femani se tem de el
Când își slobozește câinii în câmp deschis;
Falnică-i larma lor când hăituiesc cerbul.

Din *Lyra celtică*

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

The University of Bucharest. 2017

Focul

Focul cel repede și violent
Izbucnește cu furie nemaiaflată;
Noi pământeni aducem laudă
Focului, crud meșter al zorilor,
Pe vijelie-naltă,
Mai-naltă decât norii.
Puternic îi e suflul
Ce niciodată n-a slăbit
De la nunta lui Llyr încoace.
Drumul său e un pârâu
Ce se-azvârle furios în torente,
În surâsul aurorei, respingând întunericul;
În anotimpurile prielnice,
Anotimpurile cotirilor
Și ale celor patru faze
Ale cursei sale.
Vreau să preamăresc violența
Tumultului și a mâniei sale profunde.

Din Marii barzi galici

Taliesin (secolul VI)

Tainele lumii

Iată un cânt despre natura primară.
Ce a fost întâi, întunericul sau lumina?
Unde se află temelia pământului?
Când a fost chemat la viață Adam?

Omul de rând nu va primi niciodată cunoașterea.
*Vinovat e acela*¹ care din pricina faptelor sale
Și-a pierdut cereasca patrie și marea prietenie.
Cum s-au ivit ziua și noaptea?
De ce-i vulturul cenușiu?
De ce este noaptea întuneric?
De ce e verde câneparul?
De ce clocotește marea? De ce nu se știe de ce?

Sub muntele darurilor
Sunt trei fântâni,
Sub valurile oceanului
Este o cetate.
Leneșule amăgitor,
Spune-mi numele paznicului porții!
Cine a fost duhovnic
Dulcelui fiu al Mariei?
Care-i cea mai vrednică faptă
A lui Adam?
Cine va măsura iadul?
Cine va cunoaște grosimea zidurilor sale?

¹în latinește (în original).

Cine, abisul gurilor sale?
Cine, prețul pietrelor sale?

De ce se-ndoaie și se arcuiesc vârfurile copacilor?
Și ce fumegă-n jurul acestui trunchi?
Poate că sunt Llen și Guydon
Care-și îndeplinesc vrăjitoriile.
Oare cunosc ei cărțile,
Când își vădesc știința?

Am fost laolaltă cu știutorii,
Cu bătrânul Math² și cu fierarii,
Cu Ennydd și cu Elestron,
Timp de un an la-ncercare în Cetatea Fierarilor.

Sunt bătrân, sunt tânăr, sunt Gwyon³,
Sunt universal, am spirit pătrunzător.
Amintește-ți, bătrâne breton,
De Gaeli, acești asceți distilatori
Care amesc bețivii.
Sunt un bard, nu dau secretele pe mâna sclavilor.
Sunt un conducător un judecător.
Dacă semeni și ari, tot nu recoltezi.
L-ai văzut pe *curajosul învățător*⁴,
Cunoști profunda profeție a magului despre infern?

Și, înainte de-a-mi dori sfârșitul,
Înainte ca spuma să mi se ivească pe buze,
Fie ca sufletul meu să mai aibă parte de-o sărbătoare.
Cărțile de știință nu spun nimic
Despre grelele amărăciuni de după moarte.

² Fiul lui Mathonny, unul din părinții magiei.

³ „Înțelepciunea”.

⁴ În latinește (în original).

Arhiva **Margareta Sterian**
Măhnirea e mai grea decât marea.
Tălmăciri din lirica veche a Irlandei.

38

Fie să aibă adăpost în ceruri
Acei care despre poemele mele vestesc.

Din Cartea lui Taliesin

După un manuscris din secolul XIII

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

The University of Bucharest. 2017

Poet anonim (Secolele VII-X)

Navigatorul

Pot să scriu despre mine un cântec adevărat,
Să-mi povestesc călătoriile și cum, ades, în ceasuri grele,
Am îndurat lungi chinuri
Și în adâncul inimii amare griji păstrat-am.
Cu nava mea de cercetat locuri primejdioase,
Am înfruntat tumultul înspăimântător al valurilor;
Adesea mă afla la prora nocturna, înfricoșătoarea veghe
Când, încolțită de frig, nava mea se lovea de faleze;
Picioarele, de ger, în lanț de gheață mi-erău ținuite
Și grijile gemeau, împresurându-mi inima de-aproape,
Iar foamea sfâșia străfundul trupului meu ostenit de mare.
Lucrurile-acestea nu le știe nimeni dintre acei care, rămași pe uscat,
De fericire doar au parte. Nu știe nimeni cum, îngrijorat și chinuit,
Pe drum de-exil, departe de rudele-mi dragi, marea-nghețată mi-era adăpost
Și-nveșmântat în țurțuri, pe grindină ce zboară nu auzeam decât suflarea apei.
Cânta lebăda uneori, suavă mângâiere, dar țipătul goelandului,
Cântul nebunului, mai dragi mi-erău decât râsetul omului,
Mai dulce decât hidromelul, cântecul pescărușului.
Furtunile se abăteau pe stâncile falezei; le răspundeau aripi de gheață,
Adesea vulturul, cu-aripi de rouă le-a răspuns. Nici o ființă apropiată și-ocrotitoare
N-ar fi putut să mângâie atunci sufletu-mi deznădăduit.
Cel amețit de-orgoliu, care cunoaște bucuria de a trăi și, în orașe,
Primejdii n-a-nfruntat, nu-și poate închipui c-adesea, istovit,
Pe drum de sare-a trebuit s-aștept. Noaptea aducea
Înghețul ce cuprindea natura, din nord cădea zăpadă, grindina așternea rece grâu.
Acum însă, gândurile-acestea îmi cuprind inima și mă-ndeamnă
Să cercetez valurile-nalte, jocul taluzurilor sărate:
Dorința inimii mă-ndeamnă la plecare, neîncetat,

Îmi spune să mă duc departe, să aflu țări necunoscute
Și nu e om pe lume cu a inimii mândrie,
Cu daruri pe care lesne le risipește, sau om încă destul de tânăr
Care să nu-și simtă inima cuprinsă de înfiorare, gândindu-se la mare,
Întinderea pe care Domnul cată să-l facă s-o străbată,
La cânt de harfă sau la daruri acesta nu se gândește,
De-a sa femeie nu se bucură și n-are în lume altă speranță,
Nădejdea-n altceva nu-și pune decât în valurile tumultoase,
Și-ntotdeauna lânzește acel ce marea o dorește.
Pădurile se-acoperă de flori și orașele-s împodobite;
Strălucitor e șesul și renaște lumea,
Dar toate-acestea îl îndeamnă pe cel cu suflet pregătit,
Și-l îmboldesc să plece, precum a hotărât, pe drumurile-oceanului.
Asemeni gânduri îi inspiră cântecul trist al cucilor, paznicii vremii
Și-amare chinuri inimii sale îi prezice,
Chinuri pe care nici un muritor prosper nu le cunoaște.
Nu știe nimeni suferința unora dintre-acei ce iau calea exilului.
Dar inima acum din piept îmi iese și sufletu-mi se-avântă-n larg,
Se-avântă-n larg cu valurile și trece de-al balenelor ținut,
Peste-ale uscatului întinderi, și-apoi revine către mine,
Arzând, avid, și-asemeni unei păsări singuratice, strigă la nesfârșit,
La nesfârșit îndeamnă pe drumurile balenelor, pe-acvaticile-ntinderi...

Arhiva **Margareta Sterian**
Măhnirea e mai grea decât marea.
Tălmăciri din lirica veche a Irlandei.

41

Poet anonim

Binecuvântat și fericit acela...

Binecuvântat, binecuvântat și fericit acela
Ai cărui ochi au privit-o,
Dar încă și mai binecuvântat
Cine glasul-i plin de gingășie
L-a auzit.
Și e pe jumătate zeu cine le
Și sărută
Și zeu e pe de-a-ntregul cine de-un asemenea trup se bucură.

Din Auritul tezaur al poeziei scoțiene

Arhiva **Margareta Sterian**
Măhnirea e mai grea decât marea.
Tălmăciri din lirica veche a Irlandei.

42

Poet anonim (secolul XIV)

Dansatorul irlandez

Sunt din Irlanda,
Sunt din sfânta țară
A Irlandei.
Bunule domn, dumitale mă rog
De dragul sfintei milostenii,
Vino să dansezi cu mine
În Irlanda.

Din Antologia poeziei irlandeze

C O N T E M P O R A R Y
L I T E R A T U R E P R E S S

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2017

Arhiva **Margareta Sterian**
Măhnirea e mai grea decât marea.
Tălmăciri din lirica veche a Irlandei.

43

Margareta Sterian
Stemă pentru poezia veche a Irlandei
(Stemă a unui vechi oraș)

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2017

Arhiva **Margareta Sterian**
 Măhnirea e mai grea decât marea.
 Tălmăciri din lirica veche a Irlandei.

44

Contemporary Literature Press

Bucharest University

The Online Literature Publishing House
 of the University of Bucharest

A Manual for the Advanced Study of *Finnegans Wake* in One Hundred and Thirty Volumes

Totalling 31,802 pages

by C. George Sandulescu and Lidia Vianu

CONTEMPORARY
 LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

You can download our books for free,
 including the full text of *Finnegans Wake*
 line-numbered, at

<http://editura.mttlc.ro/>,

<http://sandulescu.perso.monaco.mc/>

Holograph list
 of the
 40 languages
 used by James
 Joyce
 in writing
*Finnegans
 Wake*

Director
Lidia Vianu

Executive Advisor
C. George Sandulescu

CONTEMPORARY
 LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

The University of Bucharest. 2017